

ת"ד 3583/07/13 - מדינת ישראל נגד משה כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

23 אפריל 2014

ת"ד 3583-07-13 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

משה כהן

נאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין ביצוע העבירות הבאות:

א. פתיחת דלת בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 80(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

ב. התנהגות בדרך שגורמת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

ג. אי מסירת פרטים, בניגוד לתקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה.

בנוסף, הואשם הנאשם בגין נהיגה ללא ביטוח תקף, אולם עבירה זו נמחקה מכתב האישום.

על פי הנתען בכתב האישום, ביום 1.5.13 שעה 14:00, נהג הנאשם ברכב מסחרי מסוג פיאט מ.ר. 5253860 (להלן - **רכב הנאשם**) ועצר בימין הדרך ברחוב העצמאות 67, בבת ים.

אותה שעה בסמוך לרכב הנאשם, צעד הולך רגל, יוסף אוהד, יליד 1945, אשר חלף על פני צידו השמאלי של הרכב (להלן - **הולך הרגל**). הנאשם לא שם לב לדרך, פתח את הדלת השמאלית קדמית של רכבו, קרי דלת הנהג, מבלי לבדוק את מצב הדרך משמאלו ומאחוריו ופגע בהולך הרגל.

כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל, והנאשם עזב את מקום התאונה לאחר שסירב למסור את פרטיו להולך הרגל שנחבל.

הנאשם אישר כי חנה במקום המפורט בכתב האישום, וטען כי הולך הרגל ירד מאוטובוס שעצר באמצע הכביש על מנת להוריד נוסעים. לטענתו, הולך הרגל לא נפגע מדלת רכבו, אלא הדף את הדלת. הנאשם הודה באי מסירת פרטים, אך טען כי לא ארעה תאונה, והולך הרגל לא נחבל.

נוהל הליך הוכחות, במסגרתו העידו מטעם התביעה ד"ר גבריאל רפאל (אשר ערך את התעודה הרפואית - ת/1), הולך הרגל (אשר ערך שרטוט המתאר את אופן התרחשות התאונה - ת/2), וכן רס"מ יובל אוהד (מי שגבה את הודעת הנאשם - ת/3).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו, והוגשו צילומים של מקום התאונה, נ/1 - נ/3.

אין חולק כי הולך הרגל ירד מאוטובוס שעצר בכביש על מנת להוריד נוסעים, ולכן נדרש הולך הרגל ללכת על הכביש, על מנת להגיע למדרכה.

עוד אין חולק כי הולך הרגל פנה לנאשם בדרישה לקבל את פרטיו, אך הנאשם סרב למסרם.

דין והכרעה:

1. בהודעתו מסר הנאשם כי עצר את רכבו שהינו טנדר מסחרי "**צמוד למדרכה אני יושבתי במושב הנהג ואז הגיע אוטובוס מפרקי בצד שמאל שלי ועבר אותי וסטה ימינה לכיוון המדרכה . יש שם תחנת אוטובוס**" (ת/3 שורות 12-15).

הולך הרגל העיד כי ירד מהאוטובוס, וצעד משמאל לרכב הנאשם, לכיוון החלק הקדמי של הרכב, על מנת לעבור למדרכה לפני חזית הרכב. הנאשם פתח את הדלת ופגע בו ביד, והוא פנה לנאשם "**אמרתי לו שהוא פגע בי, ושהוא עומד במקום שאסור לו לעמוד בו, בתחנת אוטובוס**" (פרוט' עמ' 6 שורות 14-15).

בחקירתו הנגדית נשאל הולך הרגל והשיב כדלקמן:

"ש. האם נכון שנהג האוטובוס הוריד אותך על הכביש, ולא בצמוד למדרכה.

ת. איך הוא יכול להוריד אותי על המדרכה כאשר הרכב שלך עמד שם?

ש. האם הוא הוריד אותך בתחנה שבה האוטובוס היה צריך לעצור?

ת. כן."

(פרוט' עמ' 7 שורות 12-15).

הנאשם לא הכחיש בעדותו כי החנה את רכבו בתחנת אוטובוס, אך טען כי ברשותו אישור מהעירייה לעמוד שם. כשעומת עם גרסה זו בחקירה הנגדית הודה "**אין לי אישור בכתב, כשאני חונה שם אני פונה לפקחית ואומר לה שאני**

מוריד סחורה, והיא מאשרת לי כי אין שם מקום לחנייה לפריקה וטעינה. (פרוט' עמ' 9, שורות 29-30).

2. מכלל הראיות עולה כי הנאשם החנה את רכבו בתחנת אוטובוס, מקום בו חל איסור על כלי רכב לחנות או לעצור. תקנה 72 לתקנות התעבורה קובעת כי: **"לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו, לא יחנהו, ולא ישאירנו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן",** על פי סעיף קטן (12) לתקנה, אחד המקומות הינו **"תחום תחנת אוטובוס המוגדרת על ידי סימון על פי הכביש, ובאין סימון כאמור - בתוך עשרים מטר לפני תמרור "תחנת אוטובוסים ועשרים מטר אחריו"**.

ואכן, מהצילומים שהגיש הנאשם, עולה כי רכבו חנה בתחנת אוטובוס, מקום בו מסומן על קצה המדרכה תמרור צהוב - אדום, דבר המלמד על איסור חניה או עצירה.

ניתן להתרשם בבירור מהצילומים כי רכב שעומד בתחנת האוטובוס, מונע מאוטובוס לעצור בצמוד למדרכה לשם העלאת והורדת נוסעים.

מכאן שלא זו בלבד, שהנאשם העמיד את רכבו במקום אסור, אלא שבמעשה זה אילץ את האוטובוס לעמוד בכביש סמוך לתחנה, לשם העלאת והורדת נוסעים. עמידתו זו של רכב הנאשם בתחנת האוטובוס, גרמה מצב מסוכן בו נאלצו הולכי הרגל לרדת מהאוטובוס לכביש, וללכת על הכביש על מנת להגיע למדרכה.

לא היה בפי הנאשם טענה כל שהיא, לפיה עמידתו בתחנת האוטובוס הייתה **"לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחר הוראה מהוראות תקנות אלה"**, כלשון תקנה 72 לתקנות התעבורה. לדבריו, עצירתו במקום נועדה על מנת להביא ללקוח **"קופסא כזו קטנה"** (פרוט' עמ' 9 שורה 11). אין בצורך זה כדי להצדיק עצירה בתחום תחנת אוטובוס.

בפי הנאשם טענות כלפי נהג האוטובוס, בגין כך שלא עצר את האוטובוס בצמוד למדרכה באופן, ששיש בו כדי להבטיח את בטיחותם של הנוסעים, אך בנידון דדן יש לאמר לנאשם "טול קורה מבין עיניך".

3. הנאשם היה מודע לכך שהאוטובוס עצר ונוסעים ירדו ממנו לכביש, אך חרף זאת החליט לפתוח את דלת הרכב הקדמית. את האירוע תיאר כך בהודעתו: **"אני פתחתי ממש טיפה את דלת הנהג ובדיוק אדם עבר בצד שמאל של הרכב שלי מכיוון החלק האחורי לכיוון החלק הקדמי ואז נוצר מגע בין הדלת שלי לבין יד ימין של האדם שהלך על הכביש"** (ת/3 שורות 18-23).

בעדותו הראשית תיאר הנאשם את האירוע כך: **"מאחר והאוטובוס עמד על הכביש, פתחתי בזהירות את הדלת, כי אני יודע שאני לא יכול לראות את העוברים ושבים ..אני לא יכול לראות בשדה ראייה אם יש מישהו מצד שמאל של הרכב וזה ידוע לכל מי שנוהג שיש נקודה מתה בצד שמאל של הרכב שאי אפשר לראות"** (פרוט' עמ' 9, שורות 11-14).

הנאשם לא טען כי הסתכל במראות או נקט באמצעי זהירות כלשהו טרם פתיחת הדלת, הגם שהיה עליו לנקוט במירב אמצעי הזהירות לאחר שהבחין כי נוסעי האוטובוס ירדו לכביש סמוך לרכבו.

טענתו של הנאשם אודות שדה ראייה מוגבל ביחס להולכי רגל המצויים משמאל לרכב, לא הוכחה ולא נתמכה באסמכתא כלשהי. אף אם הייתה טענה זו מוכחת, לא היה בכך כדי לבסס הגנה ראויה. רכב הנאשם עמד ולא היה כל צורך דחוף בפתיחת הדלת, וזאת בפרט בנסיבות בהן הנאשם היה מודע לכך שנוסעי האוטובוס נדרשים ללכת על הכביש, ולעובדה כי לרשותו שדה ראייה מוגבל, כטענתו, אשר אינו מאפשר להבחין בהם.

4. תקנה 80(א) לתקנות התעבורה קובעת כי: "לא יפתח אדם את דלתו של רכב אלא לאחר שנקט כל אמצעי זהירות הדרושים להבטחת שלומם של עוברי דרך".

כאמור, לא הייתה בפי הנאשם טענה כי נקט באמצעי זהירות כלשהו.

הולך הרגל טען כי הנאשם פתח את הדלת עד כדי זווית של 45 מעלות, וכתוצאה מכך הדלת פגעה בידו הימנית. הנאשם טען כי פתח את הדלת לא בחוזקה אלא בזהירות, ובמקום אחר טען כי ברכב מסחרי כמו רכבו, "**..צריך לעשות קליק ולדחוף את הדלת..**" וכי הוא רק עשה "**קליק בדלת והדלת קצת נפתחה**" (פרוט' עמ' 10 שורות 3-4).

מכל מקום, די בדבריו של הנאשם כי "**זוהי דלת גדולה של טנדר, אם הייתי פותח אותה חזק, אתה** (בהתכוונו להולך הרגל) **לא היית כאן עכשיו**" (פרוט' עמ' 7 שורות 21-22), כדי להמחיש את הסיכון שהיה טמון בפתיחת הדלת בנסיבות האירוע.

5. בהודעתו מסר הנאשם כי "נוצר מגע בין דלת הרכב לבין יד ימין של הולך הרגל" (ת/3 שורות 22-23).

בעדותו ניסה הנאשם להתכחש לכך כשטען "**אני לא ידעתי אף פעם שאני צריך לתת פרטים למישהו שאני חושב שלא היה בינינו שום מגע או משהו כזה**" (פרוט' עמ' 9 שורות 16-17).

התעודה הרפואית ועדות הרופא אודות ממצאיו, בעקבות בדיקתו של הולך הרגל, תומכים בגרסת התביעה, כי הולך הרגל נחבל כתוצאה מהתאונה.

על פי עדות הרופא, הולך הרגל סבל מחבלות יבשות באזור מרפק ימין, בחלק החיצוני של הזרוע, וכן בכף יד ימין. לדבריו, לא אובחן שבר, אך היות והבחין בשינויים ניוונים בזרוע, הפנה את הולך הרגל למיפוי עצמות, שכן לעיתים עקב שינויים ניוונים לא ניתן לזהות בצילום הרנטגן שברים קטנים (פרוט' עמ' 4 שורות 4-6).

6. אין חולק כי הנאשם לא מסר את פרטיו להולך הרגל. בהודעתו מסר הנאשם: "והאדם הזה צעק עלי שאתן לו את הפרטים ואז לא הבנתי על מה אני צריך לתת לו פרטים" (ת/3 שורות 29-31).

משנשאל בהודעתו מדוע מדוע לא מסר את פרטיו, השיב: **חשבתי שאין עניין בכלל אם הייתי רואה שהוא נפגע, הייתי נותן לו פרטים**" (ת/3 שורות 35-37).

תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, מחייבת נוהג רכב שהיה מעורב בתאונה בה נפגע אדם למסור לאדם שנפגע את פרטיו. הנאשם היה מודע לכך שארעה תאונה שכן כדבריו: "**נוצר מגע בין דלת הרכב לבין יד ימין של הולך הרגל**" ולכך שאותו הולך רגל ביקש את פרטיו שכן כדבריו הולך הרגל "**צעק עלי שאתן לו את הפרטים**" (ת/3 שורות

במסגרת חקירת הולך הרגל בעדותו בבית המשפט, אמר לו הנאשם "אני לא נתתי לך את הפרטים והביטוח כי אני לא פגעת בך ולא הספקתי לפתוח את הדלת". על כך השיב לו הולך הרגל "אני אמרתי לך שאתה פתחת את הדלת ופגעת בי.. ואתה התחלת בצעקות "ומי אתה ומה אתה ותעזוב אותי" (פרוט ענ' 7 שורות 1 - 4).

משנשאל הנאשם בחקירה נגדית במסגרת עדותו "למה הוא (הכוונה להולך הרגל) ביקש ממך את הפרטים" השיב: "בגלל שהוא אמר שאני פגעת בו ואני חושב שלא..". (פרוט עמ' 10 שורות 14-15).

7. הנה כי כן, הנאשם היה מודע היטב הן לקיומו של מגע בין רכבו להולך הרגל והן לטענת הולך הרגל כי נפגע מרכבו. ברור כי בנסיבות אלו קמה החובה למסור את פרטיו להולך הרגל המעורב. משסירב הנאשם לעשות כך, לדרישת הולך הרגל, פעל בניגוד להוראת תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה.

בסיכומי של דבר, אני סבורה כי די בראיות שהובאו בפניי, ובכלל זה בעדותו של הנאשם בעצמו, על מנת להביא להרשעתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו. הנאשם החנה את רכבו בתחום תחנת אוטובוס, באופן שמנע מהאוטובוס להיצמד לשפת המדרכה לצורך הורדת נוסעים, וגרם בכך למצב מסוכן בו נאלצו הולכי הרגל לרדת לכביש וללכת עליו על מנת להגיע למדרכה. סיכון זה התממש בכך שהולך הרגל המעורב נפגע כתוצאה מפתיחת הנאשם את דלת רכבו, שעה שהולך הרגל נאלץ לחלוף על פני רכב הנאשם מצד שמאל, לאחר רדתו מהאוטובוס לצורך הגעתו למדרכה. הנאשם, שהיה מודע למגע בין רכבו להולך הרגל, ולטענת האחרון כי נפגע בעטיו של מגע זה, נמנע מלמסור להולך הרגל את פרטיו כפי שהתבקש.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ד, 23 אפריל 2014, במעמד הצדדים.